

Goran Vrhunc

SNOVOPETIJA

Kucaju na prozor
stari odbjegli snovi,
hoće da se vrate
u moje buduće noći.

Nemam više mladosti,
častim izdano djetinjstvo,
glad je pojela sve.

Prazni su špilovi želja,
a igra još traje.

MJESTO

Tražim
mjesto
za tijelo
kad ga više
ne bude
u materijalnom obliku,
mjesto za kosti
i ljubav
nesebično sebičnu.

NESPREMNI

Izgubili smo kompas,
vrtimo se u krug,
nevinog zovemo
da bude saučesnik i drug.

Zaboravili smo hodati
sredinom ulice,
pamtimo lica sa smrtovnica
lica samoubica.

Objema nogama
stojimo u procjepu,
nespremni za odricanja,

nespremni za samo jednu stvar.

Nespremni za glad.

NA POTILJKU SJEĆANJA

Budi se mirnoća mrtvih ptica,
budi se u klinču razmazanih lica.

Kopka kandžom staru ranu
šapućuci teške riječi
od kojih pobjeći
danju ne mogu.

Neki se grijesi broje
na potiljku sjećanja.

JOE, HEY!

Joe, Hey!
Gdje si nestao,
na koje mjesto odveo te put,
da li si sretan koliko mi smo nesretni,
Il' se smiješiš kao lutak?
Pošalji vjetrom bar glas
ako te zemlja crna
il' srebrna magla nisu progutale.

Joe, Hey!
Nema te vječnost,
a sutra već može biti kasno
jer i mi umiremo polako
i neće nas biti da ti kažemo
šta čuvamo u sebi
svo ovo vrijeme,
da ti priznamo
u samo tri riječi:
Krivi smo,
jebiga.